

[Maigaard.]

talen. Hvis vi går over til side 24 — så kan ministeren komme med, vi har desværre ikke tavle her — siges der tilsvarende: „Dette ansvar er så meget større, når decentraliseringen gennemføres, for folkeskolen eksisterer ikke, hvis den opdeles i selvstændige enheder . . .“ Undervisningsdirektøren siger altså, at de lokale myndigheder har et ansvar, og det er større med decentraliseringen, fordi den er farlig, den lukker op for indoktrinering.

På side 25 siges der videre: „Det er ikke på forhånd givet, at decentraliseringen i skolen vil give frisindet større muligheder.“ Og hvis man tager kronikken, der er skrevet i Berlingske Tidende den 3. november 1974, foregår det på samme måde.

Skal vi så ikke være enige om, undervisningsminister, at der har været bred enighed i dette ting om, at vi skulle decentralisere yderligere. Det er at drive debatten ud i det absurde at sige, at man vil lave folkeskolen om til et system af friskoler, men der har været enighed om, at vi skulle tage skridt for skridt, lægge tingene ud, prøve at lave det, som venstre med et godt ord kalder „det nære samfund“, også på skoleområdet. Lad os være enige om det og så sige, at disse planer om lærerløfter og decentralisering simpelt hen er forsøg fra en politiserende embedsmand på at tage politiske initiativer, som det ikke tilkommer ham at tage. Tag jer nu sammen i regeringen og send den mand til Ottawa.

Så vil jeg sige en ting om problemet omkring den fælles bøn. Jeg har min store tvivl om, hvorvidt ministeren har så pokkers meget imod en indoktrinering, en holdningspåvirkning, af børn, når den foregår på hendes egne vilkår. Derfor har jeg spurgt ministeren, hvordan hun stiller sig til denne stærkt følelsesmæssige påvirkning af børn, der foregår, når man gennemfører fællesbøn. Jeg ved, at det aldrig gennemføres med en total forældrekreds bag sig. Sådan er dette land nu sammensat, at nogle er troende, og andre er det ikke; der er ikke i en almindelig folkeskoleklasse 100 pct. opslutning bag stærkt religiøse synspunkter, det er der ikke her i landet. Hvordan stiller ministeren sig til dette spørgsmål? Jeg synes — jeg har afleveret spørgsmålet skriftligt — at vi har krav på et svar.

Så synes jeg, det er forstemmende, at vi ser en kombination i argumentationen fra regeringens side, hvor man på den ene side hænger 4.000 lærere ud — det er ikke småting, vi snakker om, det er 4.000 lærere, det er 10 pct. af lærergruppen — og på den anden side, hver gang man skal verificere, hvad man mener, henviser til marginale grupper, dem, der udgiver Unge Pædagoger, dem, der udgiver politisk revy. Hele tiden citerer man folk, som ikke er ansat i folkeskolen. Jeg vil godt sige nogle ting til dette.

Der er blevet rejst nogle spørgsmål til mig, men jeg vil gerne understrege, at der på ingen måde er sammenhæng imellem det felttog, der er ført imod 4.000 danske lærere, og så bevisførelsen. Jeg synes, man må kunne skelne — det er mit første svar på det, der er sagt om Unge Pædagoger og politisk revy — mellem en debat, som jeg mener er ønskelig, debattens konklusion, og så det, der sker i den praktiske undervisningssituation. Det er det sidste, vi skal interessere os for, og det var det sidste felt, bevisbyrden burde være fundet inden for. Det er trist, at debatten ikke tager så hårdt fat på det.

Så er der stillet mig nogle spørgsmål fra ministerens side: hvad mente jeg om to citater fra Unge Pædagoger? Jeg må tilstå, jeg fangede det ikke i luften, men jeg vil gerne prøve at få tidsskriftet, jeg skal gerne svare, men jeg vil gerne prøve at sige noget generelt, også fordi statsministeren gerne ville have at vide, hvad vi mente om pseudomarxister.

Det, som bærer vores skolesyn, er, at vi er imod pegefingerpædagogik. Vi er imod, at man kommer og fortæller børnene, hvad de skal tænke og tro og mene. De må selv finde ud af, om der er dejligt i Rusland eller pragtfuldt i paradiset. Det er ikke skolens opgave at fortælle dem det. Vi mener, at god pædagogik lægger konklusionerne op til børnene selv, og derfor er vi imod pegefingerpædagogik. Der skal såmænd nok være marxister, eller hvad de nu kalder sig — og vi kan så i denne sammenhæng kalde dem pseudomarxister — som gør sig skyldige i pegefingerpædagogik, som giver konklusioner til børnene, men hvis man er imod pegefingerpædagogik, så har man, ikke mindst som minister, et vidt virkefelt i folkeskolen, fordi dér har vi set, at pegefingerpædagogik-